

מסכת סוטה

פרק ב

א. היה מביא את מנהחתה בתזה כביפה מצרית וננותנה על ידיה כדי לינגעה. כל המנחות החולתן ווסףו בכלים שרת, וזה החולטה כביפה מצרית ווסףה בכלים שרת. כל המנחות טעונות שנן ולבנה, וזה אינה טעונה לא שנן ולא לבנה. כל המנחות באות מן החטין, וזה באהמן השעוריין. מנהחת העמר אף על פי שבאה מן השעוריין היא הוצאה באה גירוש, וזה באה קמה. רבנן גמליאל אומר, בשם שמענשיה מעשה בהמה, כד קרבנה מאכל בהמה:

ב. היה מביא פiley נשל חרס חרש, ונונטו לתוכה חצוי לג מים מן הכיוור. רבי יהודה אומר, רביעית. בשם שמענשיות בכתב, כד ממעט בימים. נכנס להיכל ופנה לימינו, ומקום היה שם אמה על אמה, וטבלא נשל שיש, וטבעת הייתה קבועה בה. וכשהוא מגביהה, נוטל עפר מתחפיך ונונטו כדי שייראה על הפנים, שנאמר (במדבר ה) ומנו העפר אשר היה בקרקע המשן יקח הכהן ונונטו אל הפנים:

ג. בָּא לֹא לְכַתֵּב אֶת הַמִּגְלָה, מֵאַיִלָּה מִקְוָם הוּא כֹּתֶב, (במדבר ה)
מִאֵם לֹא שָׁכַב אִישׁ וְגֽוֹן, וְאַתָּה כִּי שְׂטִית פְּחַת אִישׁ וְגֽוֹן. וְאַיִלָּה כֹּתֶב
וְהַשְׁבִּיעַ הַכֹּהן אֶת הָאֲשָׁה וְגֽוֹן. וְכֹתֶב יִתְן ה' אֹתָה לְאֱלֹהִים וְלַשְׁבֻעָה
וְגֽוֹן, וְבָאוּ הַמִּים הַמְּאַרְרִים הָאֱלֹהִים בְּמַעַיָּה לְצִבּוֹת בְּطֻן וְלִנְפָל יָרָה.
וְאַיִלָּה כֹּתֶב וְאַמְרָה הָאֲשָׁה אָמַן אָמַן. רַبִּי יוֹסֵי אָמַר, לֹא הִיא
מִפְסִיק. רַבִּי יְהוֹדָה אָמַר, כֹּל עַצְמוֹ אַיִלָּה כֹּתֶב, אֶלָּא יִתְן ה' אֹתָה
לְאֱלֹהִים וְלַשְׁבֻעָה וְגֽוֹן וְבָאוּ הַמִּים הַמְּאַרְרִים הָאֱלֹהִים בְּמַעַיָּה וְגֽוֹן. וְאַיִלָּה
כֹּתֶב וְאַמְרָה הָאֲשָׁה אָמַן אָמַן:

ד. אַיִלָּה כֹּתֶב לֹא עַל הַלּוּחַ וְלֹא עַל הַבְּרִיר וְלֹא עַל הַקְּפָתָרָא, אֶלָּא
עַל הַמִּגְלָה, שֶׁנְאָמַר (שם) בְּסֶפֶר. וְאַיִלָּה כֹּתֶב לֹא בְּקוּמוֹס וְלֹא
בְּקָנוּגָתָום וְלֹא בְּכָל דָּבָר שְׁרוֹשָׁם, אֶלָּא בְּדִיוֹ, שֶׁנְאָמַר (שם) וּמְהָה,
כֹּתֶב שֶׁיַּכְלֵל לְהַמְּחַק:

ה. עַל מָה הִיא אֹמֶרֶת אָמַן אָמַן. אָמַן עַל הָאֱלֹהִים, אָמַן עַל הַשְׁבֻעָה.
אָמַן מֵאִישׁ זֶה, אָמַן מֵאִישׁ אחר. אָמַן שֶׁלֹּא שְׂטִיתִי אֲרוֹסָה וּנְשׂוֹאָה
וּשׂוֹמֶרֶת יְבָם וּכְנוֹסָה, אָמַן שֶׁלֹּא גַּטְמָאתִי. וְאֵם גַּטְמָאתִי, יִבָּאוּ בָּי.
רַבִּי מַאֲיר אָמַר, אָמַן שֶׁלֹּא גַּטְמָאתִי, אָמַן שֶׁלֹּא אַטְמָא:

ו. הַכָּל שְׁווֹן שֶׁאַיִלָּה מִתְּבָה עַמָּה לֹא עַל קָדָם שְׁתַתְהָרִס וְלֹא עַל
מַאֲחָר שְׁתַתְגָּרֵשׁ. גַּסְפָּרָה לְאַחֲר וּגְטָמָאת וְאַחֲר כֵּה חִזְירָה, לֹא הִיא

מתנה עצמה. זה הכלל, כל שטבעל ולא קיתה אסורה לו, לא קיה

מתנה עצמה: